

När den bugade sig ner mot dem tvekade de inte. Daisy klättrade upp först och snart satt de allihop uppe i den stora kronan, som stängdes runt omkring dem. Blomman reste sig sen i en väldig fart upp mot himlen, över träden och ovan molnen.

”Ska vi hem nu?” frågade Tilde och såg på Mira med förväntansfulla ögon.

”Jag vet inte”, svarade Mira och höll om Ines.

Regnbågsbron

När blomman öppnade sin krona igen var de inte hemma på gården. Istället möttes de av ett varmt ljus och klarblå himmel. Mira undrade var de hamnat.

Flickorna hoppade ner. Framför dem fanns gröna ängar och kullar, små gläntor och bäckar. Överallt fanns djur som lekte tillsammans.

”Titta hästen!” ropade Ines medan hon hoppade upp och ner.

En svart ponny med fyra vita strumpor sprang lyckligt omkring. Den svarta pälsen och manen blänkte i solljuset. Ines klappade sina små händer av förtjusning när hon såg den göra ett glatt skutt i gräset.

”Vad gör de här?” utbrast Mira förvånat och vände sig mot Daisy.

”De väntar på sina hussar och mattar för att sen gå över Regnbågsbron tillsammans med dem”, förklarade Daisy lugnt.

”Regnbågsbron?” utbrast Mira undrande.

”Är det den där?” frågade Tilde och pekade.

”Precis, den där”, svarade Daisy med glittrande ögon.

En bit bort fanns en stor bro som lyste i regnbågens alla färger.

Daisy berättade att när älskade djur dör kommer de till platsen vid Regnbågsbron. Gamla och sjuka djur blir då unga och friska igen. Där leker de med varandra i harmoni, tills de blir hämtade av de människor som de älskat. Sen går de tillsammans över Regnbågsbron till himlen och kommer aldrig att skiljas åt igen.

”Men får de inte vänta väldigt länge då?” undrade Tilde bekymrat.

För hon tänkte att det ju skulle dröja länge innan hon och andra barn blev gamla och dog.

”Nej. Fastän tiden går långsamt på jorden känns den inte så vid Regnbågsbron eller i himlen, där både människor och djur hamnar till slut”, förklarade Daisy. ”Där finns det ingen tid eller väntan. Där finns bara

glädje och lek och när man har roligt tänker man ju inte på tiden – eller hur?”

”Men hur kan du veta allt det här?” frågade Mira nyfiket.

”Mamma berättade det för mig, när hon var sjuk”, svarade Daisy. ”Hon sa också att alla finns kvar i sånt som de älskade medan de levde. Det är därför hon finns i alla prästkragar jag ser.”

Flickorna lyssnade noga när Daisy berättade.

Plötsligt kände Mira hur någon buffade henne på benet.

”Voff voff”, skällde en liten hund glatt och studsade runt på sina små tassar.

”Pricken!” skrek Tilde och slängde sig om halsen på honom.

Han gnydde lyckligt och slickade hennes ansikte.

”Vovven”, skrattade Ines medan hon strök den mjuka pälsen.

”Jag kan knappt tro att det är sant”, sa Mira och såg förbluffat på Pricken.

Hennes ögon tårades av glädje när hon såg honom glatt springa tillbaka till de andra djuren. Hans öron svävade i luften medan de små tassarna studsade lätt.

